

MOSOLYGÓK LAPJA

Mosolygó
Balatonföldvár
2020. április

A Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület közéleti, kulturális lapja

Húsvéti ünnepünk

Húsvéti ünnepünk eredetileg nem a böjt végéről, a húsevés visszatértének örömről, hanem az áldozatról, a szabadságról és az élet elpusztíthatatlan erejéről szól.

A bibliai történet Egyiptomban kezdődik egy rabszolgasorba kényszerített nép jajkiáltásaival. Jákob leszármazottai, Izrael fiai, kártékonyak ítélt és mégis kihasználtsággal éltek. Istenhez kiáltanak kiszolgáltatottságukban. Az Úr szabadítót küld nekik Mózes személyében. A fáraó azonban nem akarja elengedni az olcsó munkaerőt, s az újra és újra megismételt felhívásra: „engedd el népemet!” azt feleli, kicsoda ez az Isten, hogy hallgassak a szavára. Az Örökkévaló ezért tíz csapással akarja térdre kényszeríteni a magát Istennek képzelő zsarnokot. Ezek az addig is ismert természeti jelenségek soha nem érintették így egyszerre Egyiptomot. Üzenetük az, hogy az istenségekként ismert, tisztelt és félt jelenségek mögött a láthatatlan egyetlen Isten áll. A fáraó nem harcolhat vele, hisz ahhoz sincs ereje, hogy népét a békákkal vagy böglyökkel és más csapásokkal szemben megvédelmezze. A tizedik szörnyűség, az elsőszülöttek halála nyitja meg a szabadulás kapuját. De nemcsak ez a nemzeti tragédia őrzi a halál gondolatát, hanem az úgynevezett „páska bárány” vére is. Ezzel kellett megjelölni minden otthon ajtófélfáit, hogy a halál angyala elkerülje (Pészah – elkerülés) az Isten védelmében bízó rabszolgákat. A szabadságért áldozatot kell hozni. A szabadság hosszú menetelés a senki földjén. Izrael népe negyven évig bolyongott a pusztában, hogy a szabadság embert próbáló, de mégis szép küzdelmét átélhesse. A szabadság állandó tanulás és meg- megújuló mindennapi tennivaló. A szabadság egyfajta kiszolgáltatottság is, hiszen minden martalóc könnyű

prédának véli a védtelenek közösségét. A szabadság tanítás is, hisz Izrael népének küzdelmét azért jegyezte fel a történelem és a Biblia, hogy benne, mindenki a saját egyéni sorsát és népe kilátásait elemezhesse. Az egyén, aki a gyávaságot és a szellemi restséget a nemzeti karakter elvitathatatlan örökségének tekinti, nem álmodhat boldog és szabad jövőt. A nép, amely jobban hisz borjú bálványában és Egyiptom húsos fazekában, mint a mindennapi mennyei kenyérben és a lelkiismeretünkben lakozó láthatatlan Istenben, az alkalmatlan arra, hogy a nemzetek nagykorú és tiszteletreméltó tagja legyen.

A Pészah efféle megünneplésére, s a róla való megemlékezésre gyűlt össze időszámításunk hajnalán Jézus, a názáreti rabbi tizenkét tanítványával. Volt közöttük áruló is. Talán mindannyian ezen az estén döböntek rá, hogy milyen gyávák és kishitűek, hiszen a baj órájában valamennyien magára hagyták a Mestert, vagy elárulták és megtagadták. Ő azonban mindvégig szerette az övéit, s az egész megváltásra szoruló világra is ezzel az isteni jósággal gondolt. A megváltás művét akkor is komolyan vette, ha ebben az áldozatában az érintettek egyedül hagyták vagy végül megfeszítették. Húsvét üzenete ennek ellenére mégsem a jó vereségének az emlékünnepe, hiszen a sír üres, valaki emberfeletti erővel elhengerítette róla a mozdíthatatlan követ. Az életet, a feltámadást, a beteljesedést hittel váró reményt ünnepeljük hát évről-évre ezekben a napokban. Ha mi hiszünk benne, és az élet Urában, és áldozatra is készek vagyunk, akkor lesz feltámadás!

Iványi Gábor

lelkész

Az Oltalom Karitatív Egyesület elnöke

„Ne engedjünk a csüggedésnek, ne tegyük félre a reményt.”
(Ferenc pápa)

Cigány anyáknapja

Vagy harminc éve történt. Lassan elmúlt a délidő. Vasárnap volt, rántott hús szagú vasárnap. Május első vasárnapja. Ahogy itta ebéd utáni kávéját, minden korttyal lopta az időt. Utálta, hogy indulnia kell. Valahogy úgy hozta az élet, hogy neki mindig akkor kellett indulnia, amikor másoknak nem. Amikor taxis volt akkor dolgozott, amikor a normális emberek aludtak. Az utolsó korty után lábujjhegyen beosont a gyerekszobába. A két kis szőkeség a mindenséget megölelve aludt. Egymás mellett, az ébrenlét utolsó pillanataiba merevedve. Illatuk átjárta az egész lakást. Anyjuk mellettük feküdt, álmában is vigyázta őket.

Az asztalon vázában orgona. Anyák napi orgona. Kora reggel szedték. Anyjuk még aludt, amikor a nagyobbik lánykát ébresztgette, indulás orgonát szedni, mire anyu ébred a kicsivel, orgonástól újra otthon lenni. Hajnali cuppanós puszival köszönteni. Gyönyörű reggel volt.

Három óra felé járt, amikor beült az autóba. A kocsi kiszabott farmernadrágokkal volt megrakva. Vitte őket a varrónőkhöz. A csendes hatvanhetes úton gyerekkorára gondolt. Arra, hogyan élnek tovább a szüleink bennünk. Apja őt is kora reggel keltette anyák napján, aztán öccseivel együtt irány a Tabán. A Vörös Bunker egy háborús épületrom volt a Szpári pálya mellett, közel a Bethlen udvarhoz. Ott nőttek a legszebb orgonák. Fehérek és lilák. Szedtek anyának, a budai, meg a pesti mamának.

Andocsnál jobbra fordult, Karád felé. Ott éltek a varrónői. Valamikor a Trapper farmergyárban dolgoztak, de már a rendszerváltás előtt a piac tönkrement és bezárt a gyár. Olyan volt a magyar állami farmer, mint a magyar narancs, vagy a gumipitypang, meg a magyar gyapot. Nekünk tetszett, de a kutyának sem kellett. A gyár később bezárt, a varrónők munka nélkül maradtak. A szorgalmas asszonyok éjjel nappal dolgoztak, csak legyen munka. Nem lehetett tőlük olyat kérni időben, vagy minőségben, amit ne teljesítettek volna.

Első útja Ilcsihez, a kis cigánylányhoz vezetett. Ilcsi a falu legszélső házában lakott. Egyedül. A ház vakolata hiányos volt, az ajtók, ablakok szárazak, a festék rég lepergett róluk. Ha meglen-dítette valamelyiket a szél, a többi vele nyikorgott. Fiatal cigánylányok korát nehéz megállapítani. Az egyik pillanatban még gyereklányok, a másokban kiseddel a karjukon jönnek elő. Ilcsi is kortalan volt. Lehetett tizenhat, de akár huszonöt is. Egyedül élt, ami nem szokás a cigányoknál. Anyja, apja a cigánysoron élték a cigányok kilátástalan életét. Írni, olvasni alig tudtak, munkájuk inkább nem akadt, mint igen. Ittak, koldultak, néha loptak. Nem lógtak ki a sorból. Ilcsi más volt. Rendesen járt iskolába. Tanult is, amikor a többiek hagyták. A többi gyerek csúfolta, szülei inkább otthon tartották volna, kapirgáljon a mihaszna iskola helyett a ház körül. Amikor kijárta az általánost,

betanított varrónő lett a gyárban. Három műszakban dolgozott, amíg lehetett. Közben elment a tanácselnőkhöz, hogy azt az elhagyott kis omladozó házat a falu szélén megvenné a Tanácstól. Hitelbe, ha lehetne. Lehetett. A tanácselnök igen rendes ember volt, Ilcsi százötvenezer forintért megkapta hitelt a házat. Boldog volt. Végre a maga ura. Nem szekírozta a részeg anyja, apja. Nem szedik el a keresetét, mikor munkából jön haza, nem nevet rajta az egész sor.

Ahogy belakta a kis kunyhót, egyre inkább rátört a magány. Övéi, a többi cigány kiközösítette. Még egykori játszópajtásai se igen álltak szóba vele. Nem is nagyon tudtak volna miről beszélni, talán csak az emlékekről, de ehhez Ilcsi túl fiatal volt. A magyarok meg nem fogadták be. Egy jelzöt ragasztottak hozzá, ő lett a külön cigány. Aki azért csak cigány. Most mást mutat, de azért cigány. Olyan mint a fajtája, megéri a pénzét. Majd ő is lopni fog, in-ni, meg koldulni. Mind ezt csinálja. Ilcsi a gyárban tisztázó gépen varrt, övé volt az első munkafázis. Minden darab átment a kezén, úgy ismerte az interlock varrógépét, mint a tenyerét. Most is ő csinálta a tisztázást, de már a saját varrógépén. Örömet lelte a munkában. Átvételnél büszkén és öntudatosan mutatta a kész darabokat. Pontos volt. A ki-berakodásnál, mint a kisnyúl, szaladt a portékával az autóhoz, pedig nem lett volna dolga.

Ezen a vasárnapon is ezt tette. Amikor a rakodásnak vége lett, kihordták a készet, be az újat, megkapta a fizetését is. Megbeszélék mikor jön a főnök újra. A főnök meg-szólításról nem lehetett leszoktatni. Mikor búcsúzásra került volna a sor, Ilcsi marasztalta. Tessék még várni egy

kicsit, toporgott a kapuban, és beszaladt a házba. Mikor kijött, valamit tartott a kezében. Papírba csomagolt valamit. Zavarban volt. A földet nézte. Lassan szólalt meg. Tudja főnök bácsi, ma van május első vasárnapja. Anyák napja. Elakadt a szava. Aztán erőt vett magán és folytatta. Ilyenkor a gyerekek virágot adnak az anyjuknak. Könnyes lett a szeme, de nem sírt. Én is adnék az anyámnak, de nem fogadja. Adnom meg kell. Nekem csak maga van főnök, fogadja el tőlem ezt a virágot. A kezébe nyomta a csomagot, aztán beszaladt. Hango-san kattant a zár, ahogy magányára zárta az ajtót. A főnök ott állt tanácstalanul a karádi faluvégen, kezében a virággal. Zavart volt, mint előbb a lány. Kinyitotta a csomagtartót, óvatosan betette a virágot, vigyázva, hogy ne dőljön el. Szinte beszéd nélkül járta körbe a többi varrónőt. Aztán hazafelé indult.

Másnak látta az utat, mint idefele. Lassan vezetett. Mintha megállt volna az idő. Hazafelé nagyon fájt a világ. Esteledett, mikor hazafele.

Betette a kocsit a garázsba, bement a lakásba. A cserepet fogva vitte be a virágot. A szobába érvén letette az asztalra az orgonák mellé. Leült a félhomályban és nézte a virágokat. Szépen mutattak együtt.

Örült a pillanatnyi egyedüllétnek, annak, hogy a gyerekek a mamától az anyjukkal csak később érnek haza.

Nagy Bandó András:

Az én anyukám

Szeretem, amikor felkelek,
jó lesz a kedvem, ha felnevet.

Szeretem, amikor enni ad,
azt is, ha álmából felriad.
Van úgy, hogy ilyenkor morcosabb,
és persze, kicsinykét kócosabb.

Nem bánom azt sem, ha mérgesebb,
ilyenkor talán még edesebb.
Szeretem, amikor jót mesél,
azt is, ha énelem mendegél.

Szeretem, amikor ad pusztit,
s húsvétkor hozza a kis nyuszit.
Szeretem, amikor megdicsér,
És ha a suliiig elkísér.

Szeretem, amikor rám hajol,
homlokon csókol és átkarol.

Szeretem, amikor dolga van,
meglátom rajta, ha gondja van.
Szeretem, amikor ölbe vesz,
azt is, ha esténként kádba tesz.

Szeretem, amikor kérdezem,

Prédikáció a köztévén

A Duna televízió, március 29-én Gazdagrétről közvetítette Thoma László református lelkész istentiszteletét, ahol nyíltan beszélt minden vezető felelősségéről, egyház és a hatalom viszonyáról. Húsvét közelségében ajánljuk a rövidített prédikációt, elmélyült olvasásra:

Az az ember, gyülekezet, egyház, aki, amely teljesen beilleszkedik, asszimilálódik, mindenben kollaborál, azonosul, beolvad, és szimbiózisban van az adott kultúrával, hatalommal, valójában eltávolodik Krisztustól.

A vezetők élete példa, amivel mások előtt járnak. Nemcsak a tetteik, a hitvallásuk, a szavaik is azok, amelyeknek tanító ereje van, ami hatással lehet az emberekre. A vezetettek dolga pedig a figyelem, az odafigyelés és az alázat a követésre, tanulásra, a vezetőké pedig a felelősségteljes jelenlét és a bátor hitvallás. Hálások lehetünk az előttünk járókért, akik példaképeink a hitben, akikre felnézhetünk, akiktől tanulhatunk, akikre érdemes emlékezni.

Jézus Krisztus az egyetlen, igazi vezető abban az értelemben, hogy Ő állandó. Nem változik, mert tegnap, ma, és mindörökké ugyanaz. Rá lehet számítani, benne lehet igazából megbízni.

És jaj annak, aki olyan állandóságot vár egy vezetőtől, amit csak Jézus adhat, és jaj annak a vezetőnek, aki olyan uralmat és befolyást, tekintélyt akar építeni magának, ami csak Jézust illeti meg. Ez a hübrisz, a büszkeség, ami a hatalmon lévő, vezető embernek mindig kísértése: magát abba az állandóságba és tiszteletbe szeretné helyezni, ami csak Krisztust illeti meg.

Létezik is egy úgynevezett „hübrisz szindróma”, melynek a következők a jellemzői:

- a hatalmat saját megdicsőülése céljából használja,
- olyan módon cselekszik, ami valószínűleg jó fényben tűnteti fel őt,
- messianisztikus hév és túlfűtöttség jellemzi,
- egyenlőséget tesz saját maga és a szervezet között,
- gyakran a királyi többes számot használja,
- túlságosan bízik saját ítélőképességében, és lenéz másokat,
- senkinek sem tartozik elszámolással,
- megingathatatlanul meg van győződve arról, hogy igaza van,
- elveszíti valóságérzékét.

Ezek alapján nyugodtan vizsgáljuk meg a vezetőinket, és lássuk be, ki az, aki eltévedt, aki saját hatalmát és érdekeit építi, nem pedig Krisztus hatalma és uralma alá rendeli magát. Adjunk hangot ennek, jelezzünk

vissza, ha van rá lehetőségünk – segítve a változást.

És vezetőként: mély önvizsgálattal álljunk Isten elé, bűnbánatot tartva, felismerve, mikor imádtunk más, mint az egyedül méltó Krisztust, és mikor éltünk vissza a hatalmunkkal és az emberek bizalmával. Nagy szüksége van az egyházunkban, az országunkban arra, hogy mi, vezetők megtegyük ezt az elkerülhetetlen lépést! Nagy áldások származhatnak ebből!

Ne hagyjátok magatokat félrevezetni – még egy vezető által sem. Gondolkozzatok, mérlegeljétek, kérjétek Isten bölcsességét, vezetését, merjétek kérdéseket feltenni! És közben törekedjünk megismerni a Biblia tanítását, hogy meg tudjuk különböztetni az igazat az idegentől.

Természetesen tisztelettel kell viseltetnünk az éppen aktuális vezetőink felé, elfogadva azt Isten kezéből, hogy megengedte, hogy most ők viseljék a vezetés felelősségét. De folyamatosan meg kell vizsgálni azt, mennyiben krisztusi a hozzáállás, a jelenlét, a hitvallás és az abból fakadó tettek.

A Krisztusban újjászületett ember szabad és szabadsága van, annyira értékes, hogy nem engedi bele magát emberi szolgaságba, kiskorúságba döntő rendszerekbe. Isten népe a felnőtt, felelősségteljes és önmagáért is Krisztusban felelősséget vállaló emberek testvéri közössége. Az a vezető, aki nem ezt építi, arra nem kell hallgatni és azt nyugodtan számon lehet kérni Isten ígéje alapján.

A bizalom épüléséhez, helyreállításához azonban ki kell mondani az igazságot, azt is, ami fáj, s minderre Krisztus bocsánatát kérve kell keresni az újjáépülés és rendezés útjait: a bocsánatkérést és a megbocsátást. Ha nehéz is: bizatok bennük, bízunk minden vezetőnkben, mert ez segíti az ő munkájukat is, különösen e vészterhes időkben.

Kedves Testvéreim! Keressük Isten kegyelmét, irgalmát, kiáltunk hozzá ezekben a nehéz időkben is, és keressük a megtérés útját, a Krisztushoz való közeledést és a valódi, lényegi változást egyéni, családi, közösségi, gyülekezeti, tágabb egyházi, nemzeti szinten is. Ne menjenek tovább úgy a dolgok, ahogy eddig, hadd fakadjon élet belőlünk, közülünk, általunk! Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Benne bízunk, Őt hívjuk segítségül, neki adjuk át magunkat, Tőle kérjük, hogy ez az egész jelenlegi helyzet hozzon valódi változást, megújulást, ébredést! Ámen!

forrás:

Kivonatolta: K.P.

A láz, és csillapítása

A **láz** az ember testének válasza, mely akkor keletkezik, mikor vírusok, vagy baktériumok kerülnek a szervezetbe.

A védelmi rendszer első lépcsője, mely a testhőmérséklet emelésével az immunrendszer működését magasabb szintre emeli, tehát egy hasznos élettani jelenség.

Nem feltétlen igényel csillapítást. Azok az egészséges gyerekek, fiatalok, középkorúak, akiknek nincs súlyos szív-, tüdő-, vagy idegrendszeri betegsége, nem feltétlen igénylik a lázcsillapítást. Természetesen, ha az emelkedett testhőmérséklet fájdalommal, rossz közérzettel társul, ne sajnáljuk a betegről a láz-, fájdalomcsillapítót.

A ma szabadon, vény nélkül kapható lázcsillapítók bármelyike alkalmazható a betegtájékoztatóban leírt adagban.

Az előírt napi adagok túllépése nem ajánlott. Tudni kell, hogy az elérhető, nagyon sok, különböző néven forgalmazott láz-, fájdalomcsillapítók csak néhány hatóanyag különböző neveken való megjelenését jelentik, és csak a csomagolás és a márkanév különbözteti meg, valójában ugyanazt a kémiai szert kapja a vásárló más-más néven.

Ha az ember nem figyel erre, és a vélt, erősebb hatás végett két különböző tablettát, szirupot, végbélkúpot alkalmaz egyszerre, vagy gyakrabban, akár súlyos következményekkel járó túladagolás jöhet létre.

Vizsgálatokkal kimutatták, hogy jelentős hatásnövekedés nem észlelhető, a mellékhatások viszont összeadódnak.

A láz hatásos csillapításának fontos eszköze a megfelelő mennyiségű folyadék bevitele, ugyanis a lázas beteg a szokottnál több folyadékot veszít, és ez a vér besűrűsödését okozza, ami fontos szervek működészavarához is vezethet.

A gyógyszeres lázcsillapításon kívül, vagy azzal együtt létezik a test hűtésével történő módszer is. A régóta alkalmazott hűtőfürdő, és hideg vizes borogatás hatásos, de

a betegnek kellemetlen élményt okoz, ezért nyugodtan kijelenthetjük, hogy embertelen módszer.

Létezik más módja is a vízzel való hűtésnek, mikor a borogatáshoz meleg vizet használunk.

Fontos, hogy a víz 2-3 fokkal melegebb legyen, mint a beteg testhőmérséklete, mint amit a lázmérő mutat. Ebbe egy vékony lepedőt kell mártani, majd kicsavarni. Legjobb a betegágy mellett csinálni, majd egy rétegben a beteg testére tenni. Fontos, hogy lehetőleg az egész testet befedje. Ugyanis minél nagyobb az érintett (hűtött) felület, annál jobb a hatásfoka.

A fölhelyezés nem okoz didergést, mivel a használt meleg (nem forró!) víz, textíliából történő elpárolgás eredményezi a hűtést. A borogatás együtt hűl a beteg testével.

Amennyiben a beteg mégis fázna, újból a fent említett hőfokú vízbe kell mártani a lepedőt. Fontos, hogy megfelelő ideig alkalmazzuk, a testhőmérséklet 38 fokra történő csökkenésekor abbahagyható. Ez néha több órát is igénybe vehet.

Ki lehet próbálni a módszer hatásosságát úgy is, hogy egy textilzsebkendőt meleg vízbe mártva, alkarunkra tesszük egy rétegben, és 5-10 perc elteltével megtapintjuk a borogatott területet, és egy attól kb. 15 centivel távolabb eső területet a karon. Jól érezhető a bőrterületek közti különbség.

A hidegrázásról: ez egy nagyon kellemetlen tünet, a beteg egész testében reszket, légzése nehezített lehet. Ilyenkor vastagon be kell takarni, kapjon 1-2 tablettát lázcsillapítót, és igyon meg kb. ½ liter meleg (nem forró) folyadékot.

Ezzel a módszerrel lerövidíthetjük a reszketés idejét, mert a test melegítésével előbb érzük el az agyi hőközpont (mely termosztátként működik) által beállított magasabb testhőmérsékletet.

Remélem, írásom segítségére lesz a kedves olvasóknak ebben a járványos időkből a betegek ápolásában.

Dr. K. ZS.

Lapzárta előtt „elfogtunk” egy beírást kikötő ügyben az index/fórum/balatonföldvár oldalon.

Azért vált ilyen égető létfontosságúvá a szökőkút megépítése, mert a városvezetés pénzt, időt, agysejteket, átvirrasztott éjszakákat, természeti kincseket, járulékos emberi sorsokat nem kímélve megalkothassa a Balatonföldváron egyedülálló szökőkutat a koronavírus elleni kíméletlen harcban? Ez egy olyan szökőkút lesz aminek a spricpermete megöli, lefegyverzi, elpusztítja, kihúzza a vírus méregfogát. Lefertőtleníti az alatta áthaladó hömpölygő ember-tömegeket befele- és kifele menet is. Az ünnepélyes átadási ceremónián beöltözött koronavírus kabalák fognak prüszkölni, epét hányni, haláltusát vívni a szökőkút körül, majd jön a mi Hubánk egy "Kikötőt egész Földvárból" logóval ellátott pólóban és egy kormányrúddal beviszi nekik a kegyelemdőfést. Ezután szalagvágás és az első 50 áthaladót megáldja a szökőkút vizével.

Vicces, pisilős ördögfióka vízköpőkkel fogunk egy kis fekete humort belecsempészni a kikötő nyilvános-WC mentes életébe, mert ugye fontos, hogy megőrizzük a humorérzékünket az ilyen időkből is. Akik közel vannak már a véghez, játékos kalandra invitáljuk Ki ölte meg Heltai Károlyt? címen másfél perc tömény izgalom Balatonföldváron amíg eléri a legközelebbi nyilvános WC-t.

Az okos szökőkút eco azaz takarékos üzemmódban fog működni a nyár alatt. Nem, nemcsak a megyei Lordok és a celebek tiszteletére fog működésbe jönni, hanem mindenkinek akinek van földvár kártyája. Hogy senkit ne érjen hátrány, ezért a ledózerolt büfé sor helyén felállítunk egy Földvárkártya árusító fa pavilont azokból a fenyőfák közül elkészítve amelyeket "beteg" "igen beteg" és "életveszélyes" állapotuk miatt kellett kivágni korábban, így emlékezve méltón 100 éves múltjukra.

A szökőkútba bedobált pénzt minden nyár végén kivesszük és 4 éves magyar állampapírba fektetjük, amiből 4 év múlva a Polgármester Úr öreg, igen öreg és gazdaságtalan gépkocsiját lecseréljük golyóálló páncélos Hummerra, hogy legyen hová menekülnie a fellázadt lakosság ellen.

Itt van Május elseje!

(énekszó és tánc köszöntse...)

Mielőtt átadnánk magunkat ennek a fiatalságunkat idéző mozgalmi nótázásnak, álljunk meg, mert most egy másfajta emléket szeretnék felidézni, ami a sportszerető földváriaknak nem volt kevésbé emlékezetes...

Történt, hogy, amikor hajdanán (1993-ban) a város futball csapata a megyei I. osztályú bajnokság megnyerésének küszöbén, fennállása során először az NB. III-ba készülődött, előtte május elsejét egy emlékezetes eseménnyel ünnepeltük meg.

Elhatároztuk, hogy rendezünk egy olyan nosztalgia-mérkőzést, ahová meghívjuk mindazokat az „aranylábúakat”, akik valaha is játszottak a balatonföldvári pályán, és oly sok, szép emléket hagytak maguk után a szurkolók lelkében. Mit mondjak: frenetikus nap volt.

Mindenki fontosnak gondolta, hogy ott legyen, mindenki pályára lépett, aki csak mozogni tudott. Ezek az öreg, sokat próbált, kemény, harcedzett „csatalovak”, akik, amikor a hangosbeszélő név szerint egyenként pályára szólította őket, jó csapatjátékoshoz méltóan, valamennyien párás szemmel futottak be (no, jó, sétáltak be) a

A "FEKETE LOVAK": Felső sor: Csapó Ferenc, Molnár Sándor, Muszka Gyula, Samu László, Zsár János, Szalay László, Horváth József, Ács István, Szakács János, Koseluk Mátyás, Gacs Imre. Középen : Farkas János, Rózsa Géza, Vermesi László, Molnár István, Lendvai János. Fekszik: Dolgos György és Sata Lajos.

kezdőkörbe, a szurkolók ovációja és taps kíséretében. Voltak, akik akkor még aktívan futballoztak (bajnokságban, vagy az öregfiúk között), voltak, akik a visszavonulásuk után labdát se láttak.

Külön emelte a találkozó rangját, hogy tiszteletet tette Jákhalmi Károly, a hajdani edző, mindenki szeretett Karcsi bácsija, aki már hosszú évek óta Dunaújvárosban élt.

Természetesen röpködtek a sztorik, a felejthetetlen történetek, előjöttek a régi fricskák és ugratások meccs közben is, de főleg azt követően, a baráti vacsoránál, és a soha véget érni nem akaró esti poharazgatás idején.

E sorok írójának, az akkori „gyüttment” státuszú szervezőnek is hatalmas élmény volt az a nap, de

főleg az, hogy a rendezvény után több résztvevő elmondása szerint is úgy élte meg ezt a meghívást, mint sportpályafutása, és talán élete egyik legszebb élményét.

Ma is sokszor megnézem az alábbi fotókat, és csak az árnyékolja be a szép emlékeket, hogy már nagyon sokan nincsenek közöttünk, pedig az életkoruk alapján itt volna a helyük.

A képekről lemaradtak, de ott voltak: Jákhalmi Károly, Bóka László (Kalóz).

A "FEHÉR HOLLÓK": Felső sor : Kovács István, Kurdi Sándor, Piros Géza, Kesztyűs Zoltán, Gyarmati László, Kurdi István, Reider Flórián, Boldizsár János, Szabó Árpád, Gál Imre, Móré Tamás, Csapó Ferenc. Guggol: Koseluk László, Zsigmond Imre, Pintér Lajos, Borovics László, Kristóf Árpád, Hoffecker Lajos

SZ. J.

Nyílt levél

Holovits Huba polgármesternek,
Balatonföldvár első szolgájának!

Tisztelt Polgármester Úr!

Nem véletlenül nevezem településünk első szolgájának, hiszen évszázadok óta közismert, a polgármester tisztsége elsősorban nem a rangról, hanem szolgálatról szól, ezért a polgármestert mindenkor a település első szolgájának kell tekinteni. Ennek a nagyszerű küldetésének azonban csak akkor tud megfelelni, ha lelkiismeretesen, a többség javát szolgálva, a választópolgárok bizalmára méltó módon, köztiszteletnek örvendő végzi munkáját, s nem saját érdeke vagy a hozzá bármely okból közelálló személy, vagy személyek érdekének érvényesítése iránti vágy vezérli gondolatait, s irányítja cselekedeteit.

Szándékának ismertté válása óta zajlik a helyben élő választópolgárok, s a településünkön ingatlanal rendelkező személyek többsége által, Balatonföldvár nyugati strandján nem óhajtott e-kikötő létesítésének ügyében folyó közéleti vita. Sokáig szándékosan távolról szemléltem az eseményeket, nem kívántam megszólalni, bár a Közösségi Házban 2019. november 9. napján tartott lakossági fórumon megjelentem s egyetértettem a jelenlévők többségének érthető felháborodásával, s azzal a megállapítással, hogy a polgármester megtévesztette a választópolgárokat, amikor a választások előtt elhallgatta az e-kikötő létesítésére vonatkozó jövőbeni szándékát. **Vélelmezhetően azért, mert okkal gondolta, a választópolgárok többsége nem kíván még egy kikötőt Balatonföldváron.** Azt hiszem, hogy a polgármesternek, mint kiemelt közszereplőnek, a demokrácián nyugvó, demokratikus jogrendre tekintettel kell munkáját végeznie. **A demokrácia ismereteim szerint a többség uralmát jelenti ki a kisebbség felett, de nem tud a többség akarata szerint szolgálni, aki nem akarja megismerni a többség akarátát.**

Örülök, hogy eszembe jutottak Babits Mihály Jónás könyve c. költeményében leírtak, köztük a „...mert **vétkesek közt cinkos, aki néma...**” örökigazságnak számító megállapítása, így a költő segítségével világossá vált számomra, meg kell szólalnom, ha nem akarok a vétkesek néma cinkosa lenni. **Vétkesekről beszélek, mert vétkesek, akik nem kívánják megismerni a választópolgárok akarátát, s a választók akarata ellenére cselekednek.** A képviselők és a polgármester megválasztásukkal nem arra kaptak felhatalmazást, hogy mandátumuk lejártáig saját belátásuk szerint döntsenek, hanem a választók

és a helyben ingatlanal rendelkezők javát és érdekét szolgálják, érvényesítsék. Kétségtelen, hogy nem a választópolgárok és az ingatlanok tulajdonosainak érdekét szolgálja, különösen nem a nyugati strand mellett egykor Fesztivál Szálloda néven működött épületben, társasüdülő egységekkel rendelkezők javát a strand északi oldalán megvalósítani kívánt kikötő.

Ebben a nagyon fontos ügyben elmulasztotta személyes megjelenésével megtisztelni a 2019. november 9. napján megtartott lakossági fórumon megjelenteket, nem vállalta álláspontjának, az okkal felháborodott személyek előtt nyílt színen történő előadását. A fórumon megjelent Babina Éva alpolgármester-asszony nem volt irigylésre méltó helyzetben, amikor a polgármester távollétében neki feltett kérdésekre, látható módon igyekezett legjobb tudása szerint válaszolni, védte a testület álláspontját, amikor a képviselők 2019. november 5. napján megtartott ülésén elfogadott együttműködési szándékról szóló nyilatkozatot úgy kezelte, mintha nem született volna döntés, településünk nyugati strandján, a Kisfaludy Program pályázatán való részvétel során elnyerhető pályázati pénzből létesítendő kikötő megvalósítását szolgáló projekt támogatására vonatkozóan.

1967. év nyarán, augusztusban, a tervhez képest két hónap késéssel megnyitottuk a nyugati strandot. Azért mondom többes számban, mert magam is ott voltam, a férfiöltözőbe, ruhatárosnak beosztott, kőröshegyi, 14 éves diákként, a strandon hozzám hasonlóan alkalmazott balatonföldvári diákokkal, Koseluk Matyival, Cseh Tibivel, Brüll Margittal, a jobb oldalán dobogó szívvel élő Brüll Sanyival, Hegyi Olgival, Horváth Erzsivel, és a szintén kőröshegyi Sölétormos Gézával, amikor a balatonföldvári Hosztin Pista bácsi vezetésével megkezdte működését a nyugati strand. Reggel 7 órakor már a strandon kellett lennünk, hogy a vendégek érkezése előtt tisztaságot és rendet teremtsünk, összeszedjük a szemetet, megöntözzük a virágokat, amelynek a strand előtti ágyásai talán még mindig ott vannak az utcafronti részen, az akkor ültetett rózsák maradékával.

Most néhány könnyen megválaszolható kérdést szeretnék feltenni a nyugati strandra tervezett, elektromos vízi járművek és a hagyományos vitorlások kiszolgálására alkalmas kikötő létesítésének tervével kapcsolatban.

Tudomásom szerint, 2012. évben már zátonyra

futott s léket kapott a nyugati strand előtti partszakaszon azoknak a vitorlása, akik akkor is kikötőt szerettek volna létesíteni a strand területén, ezért érthetetlen, hogy miért dagad újból arra hajójuk vitorlája, miért erőltetnek egy olyan ügyet, amelyet korábban sem fogadtak el a helyben élők, s a településünkön ingatlanl rendelkezők?

1.) Miért hallgatta el az önkormányzati választásokat megelőző kampányidőszakban az elektromos vízi járművek töltésére alkalmas, az elektromos hajókat és a hagyományos vitorlásokat egyaránt kiszolgálni képes kikötőnek a nyugati strandon történő létesítésére vonatkozó szándékát?

2.) Miért nem kívánta megismerni a nyugati strand területén kikötő létesítésére pályázó(k) elképzelését támogató testületi szándéknyilatkozatról szóló határozat meghozatalát megelőzően a helyben élő választópolgárok és a településünkön ingatlanl rendelkező személyek véleményét, álláspontját, akaratát?

3.) Az ügyben érdekelt választópolgárok s tulajdonosok többségi álláspontjának ismerete nélkül, mi jogosította fel az elkötelezettség vállalásáról szóló előterjesztésnek a képviselőtestület elé terjesztésére és szándéknyilatkozat elnevezéssel történő elfogadtatására?

4.) F. év február 27. napján a testületi ülés előtti közmeghallgatás során több konkrét kérdésre nem válaszolt, így Herényi Károlynak arra a kérdésére sem, hogy miért állították a feje tetejére a házat, miért nem ismerték meg a szándéknyilatkozat elfogadása előtt a lakosság véleményét, akaratát?

Figyelemre méltónak tekinthető, hogy az említett közmeghallgatás során két alkalommal is egyértelműen kijelentette, ha a pályázat eredményes lesz, együttműködünk a pályázóval.

5.) A lakosság többségének támogatása nélkül hogyan akar együttműködni az eredményes pályázóval?

Fontosnak tartom, hogy haladéktalanul kerüljön sor a véleményüket kinyilvánítani kívánó választópolgárok és az üdülőtulajdonosok álláspontjának, akaratának megismerésére, mert ennek ismertté válása után lehet megalapozott döntést hozni a képviselőtestület által jóváhagyott szándéknyilatkozat és a nyugati-strand jövőjéről! Demokratikus jogrendben a többség támogatása esetén zöld utat kaphat az e-kikötő nyugati strandon történő megvalósításának a szándéknyilatkozat szerinti támogatása, de a többség tiltakozása esetén nem lehet támogatni a nyertes pályázatot sem. Magyarországon

tudomásom szerint demokratikus jogrend van, ezért azt mindenkinek tiszteletben kell tartania!

A Kisfaludy Program pályázatán való részvétel tárgyában szándéknyilatkozat elnevezéssel 2019. október 31. napjának keltével előterjesztésként képviselőtestület elé tárt irat **2. oldalának b.) pontjában az előkészítés során felmerült vélemények** alcím alatt leírtak körében **megnyugtatónak tekinthető**, hogy „...**Az önkormányzat a jelen pályázati eljárás keretében szándékát fejezi ki, hogy a projekt megvalósítása érdekében együttműködik a pályázóval, minden kártérítési felelősség kizárása mellett.**”

Azt hiszem, hogy a nyugati strand 1967. évben történt megnyitásának hiteles tanújaként okkal nosztalgiáztam a dicső régmúltról, amikor neves művészek, zenészek és élsportolók is szívesen látogatták a strandot. A XIX. században Kőröshegy pusztájának tekintett Balatonföldváron, a korabeli századforduló időszakában kifarcellázott telkek értékesítése után beindult nagyszerű fejlődés és fürdőtelepként történt elismerés során a XX. sz. első negyedében kikötő létesítésére vonatkozó megalapozott fürdőközönségi óhaj teljesítése céljából évszázadnál korábban a vármegye törvényhatóságának írt levélről miért hiszi a lakosság számára történő publikálásáról döntő személy, hogy igazolni lehet vele napjainkban Balatonföldváron egy új kikötő létesítésének szükségességét és gazdasági indokoltságát?

Az un. e-kikötő ügyében zajló vita keretében f. év február 27. napján tartott közmeghallgatáson elhangzott kérdések és válaszok alapján nem látok lehetőséget az értelmes párbeszédre, ezért a törvényes eljárás szándékára ösztönzés céljából fontos tartottam a helyben élő választópolgárok és a városban ingatlanl rendelkezők többségének álláspontját tükröző véleményemet leírni.

Tekintettel arra, hogy önkormányzatunk illetékesei nyilvánvalóan nem biztosítottak volna lehetőséget közösséget szolgáló írásom közzétételére, 1980. év szeptember 11. napjától balatonföldvári lakosként a Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület közéleti és kulturális lapjának szerkesztőjétől kértem lehetőséget a közérdeket szolgáló gondolataim publikálására.

Az e-kikötő ügyében írt levelemre vonatkozó választát és álláspontját nyilván az önkormányzat saját lapjában kívánja nyilvánosságra hozni, de örömmel mondom, hogy igény esetén a Mosolygó Lapjában is szívesen teret biztosítanak válaszának közlésére.

Balatonföldváron, 2020. év április 14. napján.

Tisztelettel:

Dr. Gál Imre
református keresztyén ügyvéd

Ön elhiszi?

Hogy most, a koronavírusos rendkívüli helyzetben, amikor jelentős forrásokat vonnak el az önkormányzattól, fontos határozatot hozni a kikötő előtti terület átépítéséről és az ott lévő fenyőfák kivágásáról?

Hogy korrekt lépés olyan időszakban hozni építéshatósági döntéseket rendkívüli meghatalmazással, amikor az érintettek nem tudnak majd fellebbezni?

Hogy nem szükséges az idei költségvetést átgondolni, és újra tervezni, amikor bizonytalan a tervezett 55 millió forint idegenforgalmi adó, a 90 millió forint iparüzési adó beszedése, illetve a 10 milliós nagyságrendű gépjárműadót elvonja a kormányzat?

Hogy a parkolókra elköltött százmilliók jó befektetések voltak, amikor a hivatalos előrejelzés szerint „a turisztikai szezon idén kampó”?

Hogy jó döntés volt egy olyan, referenciával nem rendelkező, hárommillió forintos tőkéjű cégnek ítélni oda 900 millió forintot kikötőépítésre, akik még nem végeztek hasonló beruházást?

Hogy ezek után ott, a nyugati strandon, az építkezés alatt, vagy után még lesz ember, aki szeretne/tudna ott fürödni?

Hogy az öt-hat év múlva megvalósuló (ha megvalósul...) építkezés lesz a koronavírus utáni időszak Balatonföldvár fejlődésének motorja?

Hogy az építkezés ideje alatt elmaradó belépőjegyekből származó bevétel, az ott lévő üzletek elmaradt bevételei után fizetendő adók nem hiányoznak a város költségvetéséből?

Hogy a vállalkozók nem fognak kártérítési igénytel jelentkezni a veszteségeik miatt?

Hogy mindezen felül a nyugati strandra eddig elköltött pályázati pénzek időarányos részét a törvényi rendelkezések dacára nem kell visszafizetni?

Hogy az csak véletlen elírás, hogy egészen eddig elektromos kishajó kikötőjéről szólt a fáma, a döntés pedig kishajók (értsd: jachtok) kikötőjéről szól?

Azt a komolytalan érvelést, hogy egy ekkora kikötőhöz nem kell autóparkoló, mert ott vendégkishajók fognak csak kikötni?

Holovits Huba polgármesternek azt az állítását, hogy az önkormányzatnak a városháza közvetlen szomszédságában épülő, szörnyű monstrum társasház felépítését nem volt módja megakadályozni, mondván, az engedély kiadása ügyében akkor már Siófok volt az illetékes?

Hogy a polgármester előadásában hitelesen hangzik a csigaház előtti terület rendezésével kapcsolatban korszerű és modern higiéniai körülményekre, és követelményekre hivatkozni, annak ismeretében, hogy a kikötő WC-jét 6 évvel ezelőtt egy értelmetlen döntéssel lebontatta? Ennek következtében az utasok és mindenki más a bokrokban végzi kis-nagy dolgát. Továbbá a világvárvány tetőpontján, a szinte korlátlan hatalommal felruházott polgármester szülővárosában nincs kézmosási lehetőség a második otthonának tekintett kikötőben! **Bravó!**

Így szólt az Úr Noéhez:

"Fél év múlva megnyitom az ég csatornáit, és addig fog esni, míg a Földet el nem lepi a víz."

De szeretnék megmenteni néhány jó embert és minden állatfajból egy párt, ezért építs bárkát!"

Egy villámlás után a tervrajz ott feküdt a földön.

Fél év múlva elkezdett esni az eső, de az Úr legnagyobb megdöbbenésére Noé csak ült szomorúan a kertjében, bárka sehol.

- *De Noé, hol a bárka?* - kérdezte felháborodva.

- Uram, bocsásd meg nekem, de felmerült néhány igen nagy probléma:

1. A hajóépítéshez engedélyt kellett kérnem, de mivel a terveidet nem fogadta el a Hajóépítési Hivatal Műszaki Osztálya, ezért több mérnököt is fogadnom kellett az áttervezéshez.

2. A szomszédom feljelentett, hogy nem a rendezési tervben megengedett tevékenységet akarok folytatni a kertemben.

3. Nem tudtam fát szerezni, mert a fülesbagoly életterének megőrzése érdekében fakivágási tilalmat rendeltek el.

4. Ahogy elkezdtem begyűjteni az állatokat, beperelt egy állatvédő egyesület.

5. A Katasztrófavédelem közölte, hogy nem építhetem meg a bárkát, amíg nem készítették egy hatástanulmányt az özönvízről.

6. Ezután konfliktusba kerültem az Esélyegyenlőségi Hivatallal az ügyben, hogy mennyi hátrányos helyzetű kisebbségi etnikumot viszek magammal. Ennek az lett a vége, hogy lefoglalták a félkész bárkát.

7. Amikor el akartam hagyni az országot, közölték velem, hogy adótartozásom van, így nem mehetek sehová.

Most úgy ítélem meg, Uram, hogy körülbelül még 100 év kell a bárka elkészítéséhez.

Ekkor elállt az eső és kisütött a nap.

- *Úgy döntöttél Uram, hogy mégsem pusztítod el a Földet?* - kérdezte Noé bizakodva.

- *Nincs rá szükség,* - mondta az Úr. - *Megoldjátok magatok!*

Új ablakok várják a tanulókat

A kényszerű, iskolai tanítási szünet alatt a Ránky György Zeneiskolában 6 db ablakot cseréltek ki, míg a Gróf Széchenyi utcában 25 db-ot.

A beruházás teljes költségét a Siófoki Tankerületi Központ fizette.

De, ahogy mondani szokták, ez nem jöhetett volna létre, ha Dr. Kovács Zsolt, önkormányzati képviselő nem ajánlotta volna fel egy őszi testületi ülésen, hogy saját költségén kicserélteti egy osztályteremben a rossz állapotban levő, korszerűtlen ablakokat, amikor értesült arról, hogy a gyerekek egyszerűen fáznak. A fenntartó végül is nem tartott igényt az anyagi támogatásra, de ez a kezdeményezés felgyorsította azt a folyamatot, ami napjainkra sikeresen lezárult.

Az iskolához kapcsolódó hír, hogy a vírusjárvány következtében, kvázi házi karanténba szorult tanárok, tanulók és szülők, a gyakorlatilag egy hosszú hétvége alatt megszervezett távoktatás keretei között, stílszerűen csillagos ötöst érdemelnek a folyamatos oktatás fenntartásáért.

Ezt a széles körben begyűjtött információk alapján állíthatjuk.

Bizonyára nem minden magyarországi településen volt ez így, ilyen gördülékeny, de nálunk igen.

Kellett ehhez a pedagógusok magas szakmai felkészültsége, a tanulók iskolában elsajátított tudásvágya és fegyelmezettsége, a szülők elhivatottsága. No, és persze a családok által biztosított technikai eszközök megléte.

Ehhez az együttes munkához mindenkinek csak gratulálni tudunk, jó érzés megtapasztalni, hogy ebben a nehéz időkből az oktatási intézményekből nem hallatszottak a helyzetet súlyosbító hangok.

Pedig a digitális oktatás megszervezése egyáltalán nem egyszerű. Van olyan család, ahol egyszerre nem is egy, hanem két gyerek tanulását kell ügyes logisztikával megszervezni. Előfordul, hogy 9 órától online angolórán vesz részt az egyik diák, a másiknak pedig fél órával később lenne szüksége a ház egyetlen laptopjára a környezet órához, eközben a szülő igyekszik nem erre az időpontra szervezni a saját munkáját. Már, ha megoldható számára a home office. Sok anyuka és apuka ugyanis egyszerűen nem tudja megoldani, hogy ne kelljen bemennie a munkahelyre, ilyenkor a gyerekfelügyelet marad a nagyobb testvérre vagy - a nagyszülők egészségére való tekintettel - a pár órás egyedüllét.

Miután az osztályfőnökök mellett, a szaktárgyakat tanító pedagógusok is változatos felületeken kommunikálnak, sokszor nem könnyű követni, mikor, melyik leckét, melyik honlapra, Facebook csoportba,

KRÉTA felületre kell küldeni. Az is megoldandó probléma, hogy az egész napot otthon töltő gyerekekre főzni kell, és a napi többszöri étkezést meg kell oldani, ami alapesetben az iskolában, óvodában biztosított.

A pedagógusok sincsenek irigylésre méltó helyzetben, hiszen az osztályban ellenőrzött házi feladat általában pár perc. Most valamennyi diák külön küldi a leckéket, és jó esetben 15, rossz esetben 23 email érkezik naponta 3-4 fotóval. Azt ki kell javítani, visszaküldeni, elmondani, melyik feladat hibás, és hogyan kellett volna megoldani.

Tehát: jár a **GRATULÁCIÓ** tanárnak, szülőnek, tanulónak!

SZ. J.

KIJÓZANÍTÓ SOROK A FENYŐFANYŰVÉSHÖZ

A kikötői fenyők gyalázatos elpusztítása után fékezhetetlen indulat, tehetetlen düh uralja el az ember lelkét. Szinte lehetetlen belenyugodni, hogy elveszítettük a szeretett fenyőinket.

Mit is tehetnénk a mielőbbi megnyugvás érdekében, különösen annak tükrében, hogy igen szerények a lehetőségeink.

Szinte nincs is más eszközünk, csak a szeretet!

Ezért is én a magam részéről megbocsátom a mostani fanyűvést a döntéshozóknak.

Hiszen még a Miatyánkban is azt rebegjük, hogy: És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.

Gandhi pedig azt vallotta: A gyöngék nem bocsátanak meg soha! A megbocsátás az erősek tulajdonsága!

Lássuk be, hogy nincs könnyű dolga a városvezetőnek.

Nem lehet könnyű naponta szembesülni azzal, hogy mennyire kudarcos az eddigi működése, hiszen az áhított béke és egyet akarás egyelőre nem látható Balatonföldváron.

Ráadásul a választások utáni eseményekben nehéz találni valamicskét a választáskor megígért csak önökkel, csak önökért szellemiségből.

A fenyők halálos ítéletét sem lehetett könnyű meghozni, hiszen azok a közszeretnek örvendő fenyők lettek az áldozatok, melyek körül még a döntéshozó maga is futkorászhatott gyermekkorában.

Lehet, hogy mégis azoknak lenne igazuk, akik gonoszságot látnak a fenyők meggyilkolásában?

Akik nem tudják elképzelni, hogy a fenyőknek a Városunk mielőbbi felvirágoztatása érdekében kellett elpusztulniuk?

Az igazságot hamarjában nem tudhatjuk meg.

Csak egyre vigyázzunk, a hitünket is el ne veszítsük!

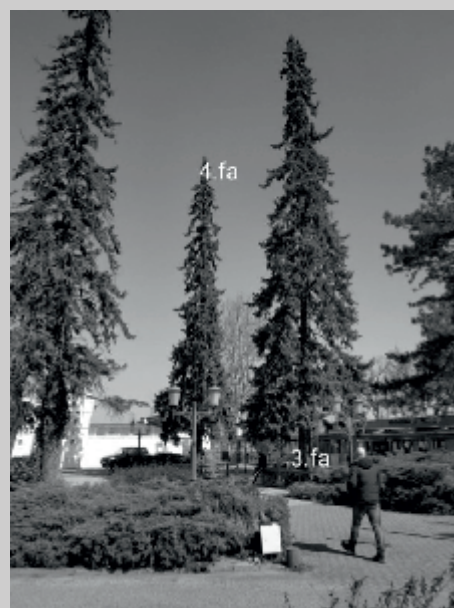
Reménykedjünk, hogy változnak a széljárások, jobbra fordul az idő kereke, s végre Balatonföldvára beköltözik a béke, az öröm és a szeretet.

De egyet el ne feledjünk!

HA ANNYIRA ÓHAJTJUK A VÁLTOZÁST, TENNI IS KELL ÉRTE!

Első és legfontosabb lépés, ami a változást jelentősen gyorsítaná, ha minél többen megfogadnák II. János Pál pápa biztatását: **NE FÉLJETEK!**

BB

Ki döntött, aki rosszul döntött?

A négy, sokak által kedvelt fenyőfa gyors, szinte a járvány elleni védekezés ürügyén történő kivágása kapcsán az a vélemény alakult ki bennem, hogy városunk polgármestere, élve rendkívüli jogkörével mindenképpen halálra ítélte a fákat. Polgármester kollégájával, aki mellesleg erdőmérnök, készítettett egy (sokak szerint szakszerűtlen) szakértői véleményt, ami csak arra volt alkalmas, hogy a polgármester levonja belőle a neki kedvező következtetéseket. A fa sorsáért aggódó helyi polgárok nevében egyesületünk is felkért egy szakértőt, aki alapos vizsgálat után, 18 oldalas anyagot tett le az asztalra. Hely hiányában a részletesen kifejtett megállapítások mellőzésével csupán végkövetkeztetését idézem:

- 1. fa** A fán már látszanak a légköri aszály miatti problémák (klímaváltozás jele). Korona kezd romlani, de egy szárazág-eltávolító metszéssel körülbelül 10 évig fenntartható. Azt követően cseréje elkerülhetetlen. A cserére javasolt fajok, mezei juhar (*Acer campestre*), alapfaj, vagy kertészeti változatai, illetve a kocsányos tölgy oszlopos változata (*Quercus robur* 'Fastigiata Koster')
- 2. fa** A fa egészségesnek tűnik, de a törzsön 2,50m és 3,50m magasság között egy megvastagodás alakult ki, amely az alaposabb vizsgálat szerint belül már korhadt (valószínűleg egy 10 évvel korábbi, nem kellően megfontolt metszés miatt). A törzs még ellátja a tápanyagszállítást, de a statikai funkció már veszélyben van. Erre utal a vastagodás is, amivel a fa próbálja a korhadt rész kieső tartófunkcióját pótolni. Eltávolítása, cseréje minél előbb indokolt. Az 1. fa esetében javasolt fajokkal.
- 3. fa** A fa jó állapotban van. A szárazágak kezelése szükséges. Ami miatt nagyobb figyelmet igényel, hogy dél-nyugati irányban

erősen megdőlt, és az ellenkező oldalon kissé megemelte a talajt, de gyökérproblémára utaló nyom nincs. 10 éves kora előtt cserélni kell, de 5 évig mindenképpen megtartható. A cserére javasolt fajok, mint az 1. számúnál

4. fa A fa jó állapotban van. A szokásos szárazág-metszés itt is ajánlott. A problémát a tömörödött talaj jelentheti, de ez még nem érzékelteti hatást. A fa 10 éven belüli cseréje azonban elkerülhetetlen az 1. számú fánál javasolt fajokra.“

Tehát három fa minimum 5, de inkább 10 évig megtartható.

Polgármesterünk a fentieket úgy értelmezte, nyilván nem véletlenül, hogy a fákat azonnal ki kell vágni, mert neki valamiért útban voltak. Sajnálatos módon, a jelek szerint a kivágást engedélyező jegyzőasszony is erre az álláspont-ra helyezkedett.

Ugyanis a vonatkozó kormányrendelet értelmében, a közterületen lévő fák kivágásának engedélyezési eljárása minden esetben kérelemre indul, az engedélyező hatóság a város jegyzője, mint helyi környezet- és természetvédelmi hatóság.

A kérelemnek, melynek egyébként eljárási költsége 3000 Ft, egyebek mellett tartalmaznia kell a tervezett kivágás kivitelezésének részletes leírását, a kivágott fák pótlására tervezett fák fajtát, fajtáját, darabszámát és a kiültetés helyét.

A jegyzőnek 21 nap áll rendelkezésre a döntésre, jelen esetben azonban, megítélésem szerint, mivel a város szempontjából kiemelt település- és kultúrtörténeti értéket képviselő fákról van szó, a rendelet szerinti határidő 45 nap.

Ennek alapján tehát, városunk jegyzőjének lett volna módja alaposan mérlegelni. Egyrészt a két ellentétes szakvélemény megállapításai és minőségi különbségük alapján döntése lehetett volna elutasító, vagy a megfontolt döntés

érdekében kérhetett volna igazságügyi szakértőt. Másrészt alaposan mérlegelhetett volna az érintett fák kultúrtörténeti értékét, a városképbe való beilleszkedésüket, és döntése ebben az esetben is lehetett volna elutasító. Erős a gyanúm, hogy ez az eljárás nem éppen a vonatkozó rendelet szerint zajlott. Amikor egyesületünk levélben megküldte a jegyző-asszonynak az újabb szakértői véleményt, hogy segítsük a döntéshozatalban, a válasza ez volt: "A megküldött kérelmet továbbítottam az önkormányzati tulajdon tekintetében döntési jogkörrel rendelkező Balatonföldvár Város Polgármestere részére."

Pedig a döntési jogkör ebben az esetben a

rendelet szerint őt illeti. A másik gyanús körülmény, a kivágott fák pótlására vonatkozó elképzelés hiánya, ami vélhetően a kérelemben sem szerepelt, hisz a polgármester közleményében így szerepel: „Az eltávolított fákat más helyen, kellő mennyiségben pótolni fogja az Önkormányzat.”

Jó lenne tudni, hogy hány fa van még veszélyben?

Jó lenne tudni, meddig tart a zöld területek pusztítása?

Felkészül a

Kultkikötő és környéke?

P.I.

Szóljon hát az imádság a még velünk élő fákért!

Mindenható és Örökkévaló Isten! Amikor életet leheltél a földre, művedet, a harmadik napon, a füvek és fák teremtésével kezdted. Láttad, hogy mindez jó. Amikor a hatodik napon embert is alkottál, feladatául adtad, hogy őrizze és művelje azt a kertet, melyben mindenféle fa között ott volt az élet fája is. De mi nem ennek a gyümölcséből, hanem abból akartunk szakítani, ami nem a miénk, hanem a tied, vagy mindenki másé, ami „a jó és rossz tudása fáján függött”. Bocsásd meg, hogy mi, mint őseink mindig, elveszük, pusztítjuk azt is, aminek csak a gondozásával bíztál meg bennünket. Így olyanokká leszünk, mint „mikor valaki fejszét emelgeti az erdőnek sűrű fáira”. Pedig te még a háború idején sem engedted, hogy ellenséges indulatunkat a fákra is kiterjesszük, mondván „ki ne veszítsd annak egy élő fáját sem...”, mert emberé a mezőnek fája, hogy ostrom alá jusson miattad?” Sőt, béke-ígéreteidben is fáid édes gyümölcsével vigasztalsz. Azok árnyékában költögethetjük szerelmünket, sőt mi magunk is, mint jó fák mutathatjuk meg a világnak a lélek gyümölcsseit.

Könyörülj rajtunk Urunk, hogy ne váljunk gyümölcstelen fákká, olyanokká, akik soha nem tanulnak elődeik bűneiből és mulasztásaiból, akiket ezért azzal figyelmeztetsz, hogy kivágattatnak és tűzre vettetnek.

Ha fáid árnyékában imádkozunk most, nemcsak a gyümölcsökre, madarak és jó bogarak otthonára, hanem népünk sorsára is gondolunk. Hisszük, hogy „új egetet és új földet” teremtesz, minden valamennyiünket érintő csapásod után helyreállítod világunkat, és békét szerzel minden teremtményed között, jó gyümölcsöket ígérsz, nem engeded, hogy fáidból keresztet ácsoljanak, s megadod, hogy „mint a fáké, oly hosszú” legyen népünk élete. Téríts meg minket, és tégy bátrakká bennünket, hogy képesek legyünk fáid és egész teremtett világod rendjét, békéjét és jövőjét megőrizni. Ámen

Iványi Gábor
lelkész

Balatonföldvár

Hajó kikötő

Négy fenyőfa

Balatonföldvár kikötőjének őrei (VOLTAK!)

Történt hajdanán, a balatonföldvári fürdőtelep átadását követően néhány héttel, 1896. július 5-én, hogy Rudolf trónörökös özvegye, Stefánia, Füredről hajóval kívánt ide látogatni. Mivel kikötő nem volt, gróf Széchényi Imre csónakkal ment a hajóhoz és hozta partra a „trónörökösnet”. Talán ezért is írta Andrássy Mária, gróf Széchényi Imre felesége Somogy megye alispánjának 1897 februárjában egyebek mellett azt, hogy a megye költségein épüljön meg egy kikötő. A kérés meghallgatásra talált, és 1905-re elkészült Balatonföldvár kikötője. Valószínűleg ezt követően ültethette a négy darab ezüstfenyőt, a ma már védett, 1200 méter hosszú Kvassay sétány csodálatos, kettős platánfasorának lezárásaként a kikötő bejáratánál kialakított parkba Balatonföldvár alapítójának, gróf Széchényi Imrének uradalmi főkertésze, Schilhán József. A korabeli képen, ami 1910-ben készült, jól láthatóan illeszkedik be a négy kis fenyő az esztétikusan kialakított közparkba. A kis csemeték, köszönhetően a gondos ápolásnak szépen fejlődtek, és mint négy szép dalia, szinte őrt álltak a kikötő bejáratánál.

Valóságos csoda, hogy ennek a kalandos országnak minden vérzivataros évtizedét, minden egymást követő fordulatát, az egymást váltó rendszerek minden közhatalmának városrendezési elképzelését túléltek. Túléltek, mert amíg ők a kikötő bejáratát őrizték, a város mindenkori vezetése gondot fordított ápolásukra, szépségük megőrzésére.

Annyira hozzátartoztak Balatonföldvár képéhez, hangulatához, hogy elválaszthatatlanok a kikötőtől. (Egészen 2020. április 14-ig.) Szinte minden idelátogató vendég készített egy fotót róluk, háttérben a kikötő épületével, melynek átjáróján kilátni a mólóra. A négy fenyőfa az évtizedek során gyönyörű órássá nőtt, és látványuk büszkeséggel töltötte el minden balatonföldvári polgár szívét. Egy Földvárt

szerető polgár kezdeményezésére, a négy fenyőfát jelöltük az **Év Fája** cím elnyerésére.

Aggodalomra (ma már tudjuk, jogos aggodalomra) adott okot azonban, hogy városunk polgármesterének útjában voltak a fák. Városunk önkormányzatának 2017. óta az az elképzelése, hogy „Balatonföldvár legfrekventáltabb részének fejlesztésére, a közösségi érdekek érvényre juttatására...” hivatkozva, az eddigi zöldterületek egy részét közlekedési célra, parkoló kialakítására jelöli ki, csökkentve ezáltal a település így is alaposan fogyóban levő zöldterületeit. Továbbá, a történelmi múltú Kvassay sétány egy részén szintén közlekedési területet jelölne ki. Az elképzelés megvalósításához szándékában áll „a területen lévő faállomány egy részét érintő veszélyhelyzet megszüntetése, és azzal együtt a terület rendezése...” A város polgármestere, kihasználva a koronavírus-járvány kapcsán kapott rendkívüli felhatalmazás lehetőségét, első intézkedéseinek egyikeként, egy március 14-én elvégzett felmérés után készült, erősen vitatható szakvélemény alapján a négy fenyőfa kivágására hozott határozatot március 18-án. Megmentésükre lakossági összefogást kezdeményeztünk annak érdekében, hogy tovább őrizzék Földvár régi hangulatát. A Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület szakértőt kért fel, aki felmérte a fák állapotát, és tanácsot adott ápolásukra, gondozásukra. A szakértői megállapítás szerint mindössze egy fa mielőbbi eltávolítás indokolt, mert vélhetően egy korábbi, szakszerűtlen beavatkozás miatt statikailag nem megnyugtató. A másik három fa még 10 évig díszbe lehet (már csak lehetett volna) a kikötő előtti közparknak. Ám városunk polgármestere azonban úgy vélte, hogy mindkét szakvélemény következtetése az, hogy a fákat ki kell vágni. Ez persze nem lehet véletlen, ez a tények szándékos félremagyarázása, hiszen a fák útjába álltak nagyra törő terveinek. Az is szomorú, hogy városunk jegyzője, aki ebben az esetben a környezetvédelmi hatóság jogkörében jár el, hozzájárult a fák kivágásához. Pedig milyen nagyszerű hírverés lett volna városunknak a hosszú ideig tartó szavazás, sőt ha a település

szépségeért aggódó polgárok fáradozása sikerrel jár, és a három gyönyörű fa, gondos kezeléssel megmarad, a kedvelt fenyőfák kiérdemelték volna a **Hős fa** címet is.

A 110 éves fenyőfák hívják fel figyelmünket városunk gyönyörű, de idős fáinak helyzetére. Ismeretes, hogy a már említett uradalmi főkertész 1871-ben kezdte meg Balatonföldvár mai területének parkosítását. Összesen 20 holdnyi terület parkosítását, fásítását végezte el. Schilhán József magyarországi élete során négy dunántúli megyében, 51 park és kastélykert kialakítását végezte, több fenyőfajt honosított meg hazánkban, és közülük sokat telepített Balatonföldváron is. A Magas-part alatt telepített fenyőfákkal gyönyörű ligetet alakított ki. Jövőre, a parkosítás megkezdésének 150. évfordulója tiszteletére célszerű lenne megemlékezni az eseményről és a nagyszerű kertészről. Talán nem lenne haszontalan meghívott szakemberekkel egy konferencia megtartása, ahol megismerhetnénk a fák megóvásával, biológiai életük meghosszabbításával kapcsolatos teendőinket. Talán ezzel elérnénk, hogy a város vezetése kiemelt figyelmet szenteljen az idős fákra, parkjainkra és gondoskodna megóvásukról

Lebegjen mindannyiunk előtt településünk megalapítójának, gróf Széchényi Imrének mondata:

„Sokat adott itt a természet is, de az embernek sem lehet elmaradnia”

P. I.

Impresszum:

Felelős kiadó: Herényi Károly

Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület elnöke

Szerkesztő: Szabó József - Telefon: 06-20-2724325

e-mail: mosolygobalatonfoldvar@gmail.com

Nyomda: TRADEORG Kft. Balatonfűzfő

Az újság elkészítésében résztvettek: Bekker Béla, Dr. Gál Imre, Dr. Kovács Zsolt, Herényi Károly, Kárpáti Péter, Mayer Marianna, Pilusin István, Pusztai Pálné, Szabó József.

Ingyenes kiadvány

ERŐSÖDŐ CIVILKÖZÖSSÉGEK
BUDAPEST | DEBRECEN | SZÉKESVÁR

A hatalom és a dicsőség

**Szép munka volt polgármester!
Kivágattad a négy fenyőt, csak azért, hogy
bizonyítsd, tiéd a hatalom, és tiéd a dicsőség.**

Amit a természet egy évszázadon át nevelt és óvott, te egy nap alatt, 2020 áprilisának 14. napján elpusztítottad. Az élet védelmére és különleges felhatalmazásodra hivatkozva. Neked a fakivágás volt a legfontosabb teendő a járvány idején.

Szép bizonyítvány!

Pedig hatalmadat bizonyíthatad volna olyasmikkel is, mint más, tisztességes polgármester. Védőmaszkokkal és gumi-kesztyűkkel láthattad volna el Balatonföldvár polgárait, ahogy például Szombathely polgármestere megtette. Ingyen, vagyis a város pénzén, a postaládákba eljuttatva. Ehelyett Dr. Kovács Zsolt képviselő úr levelére, melyben nehezményezte, hogy az egészségügyben dolgozók, akik a legnagyobb veszélyben vannak nin-

csenek védőfelszereléssel ellátva, az anyakönyvvezetővel írtál válaszlevelet, amiben kioktattad, hogy ez az orvosok dolga. Nem intézkedtél arról sem, hogy a környékbeli patikákban legyen védőeszköz kapható. Megszervezhetted volna az idősek számára a bevásárlást, ahogy Cegléd polgármestere megszervezte. Önkéntesek és civil szervezetek bevonásával. Március 20-án levelet írtam neked, ami-

ben a Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület segítségét ajánlottam az önkormányzatnak. Válaszra sem méltatad a felajánlást.

Számodra ezek nem fontos dolgok. Csak a rombolás, csak a fakivágás.

A hatalom gyakorlásának ez a módja hanyatlóban van. A hazugságban tartott, megfélemlített emberek szeme lassan kezd kinyílni. Egyre többen látják, hogy nincsenek migránsok, akik öregasszonyokat erőszakolnak meg, nem lapul minden utcáson Soros a bérenceivel. Csak koronavírus van. A valós, az egyetlen létező és láthatatlan ellenség. A vírus, ami ellen nincs elég eszköz, nincs felkészültség, és ott ahol a védekezés helyett a fakivágás a legfontosabb, ott nincs lelkiismeret és emberség. Csak kétes hatalom és múlandó dicsőség.

A kinyílt szemű emberek pedig lassan előjönnek, és látni kezdenek. Aztán csendben és lassan elindulnak.

H.K.

Mementó

Fontos rögzítenünk az utókor számára, hogy a száz éves fenyőinknek nem azért kellett pusztulniuk, mert betegek, netán életveszélyesek lettek volna – elég ránézni a tuskók gesztjére – hanem azért, mert épp most, a legnagyobb gondok közepette kell megvalósítani, egy értelmetlen és gigantomán szökőkút ízlésficamot. Bele a sokat hivatkozott műemléki környezet közepébe.

A két hivatkozott szakvélemény nagyon kevés dologban egyezik, bármennyire is próbálják a városházi kommunikációban összemosni a kettőt. A Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület által megrendelt szakvélemény, nem rögzíti a fák „beteg, igen beteg” állapotát, és nem említ életveszélyt. A sokkal alaposabb tizenhét oldalas és szakmaiabb anyagunk sem tagadja, hogy idős fákról van szó, de egy kivétellel nem tartja indokoltnak a tarvágásszerű fa irtást. Próbáltuk azokat a fákat menteni, de a közigazgatás most gyanús gyorsasággal adta az engedélyeket a vágáshoz (ha adta).

Miközben készültek a fotók az értelmetlen pusztításról, odajött az egyik fanyűvő, s kérde: miért kellett ezeket a fákat kivágni?! Azt mondta, ilyen százéves szálfák már az erdőn sincsenek. Vítették is nagy boldogan egy tagban, darabolás nélkül a gyönyörű tizenkét méteres, vonalzó egyenes rönköket.

Azt pedig, hogy a kivágott fák pótlását más helyen végezzék el, elfogadhatatlan. Azok a fák – a mára már műemlékké vált - hajóállomás épületével, szinte azonnal, annak átadását követően mostani helyükre lettek ültetve. Részai voltak a műemléki környezetnek, Földvár múltjának. Ha valóban az eredeti hangulatot és színvonalat szeretnék visszaidézni, akkor a fákat ugyanott kell pótolni! De itt

nem erről van szó. Tudjuk, azokat az emlékezetes fákat már nem lehet feltámasztani. De ők emlékeztessenek minket arra, Balatonföldváron nem ez az első és utolsó ilyen eset.

Figyelő szemetek a „Kultkikötő” és a templom kert fáira vessétek. Ők a „fejlődés” következő akadályai.

KP

